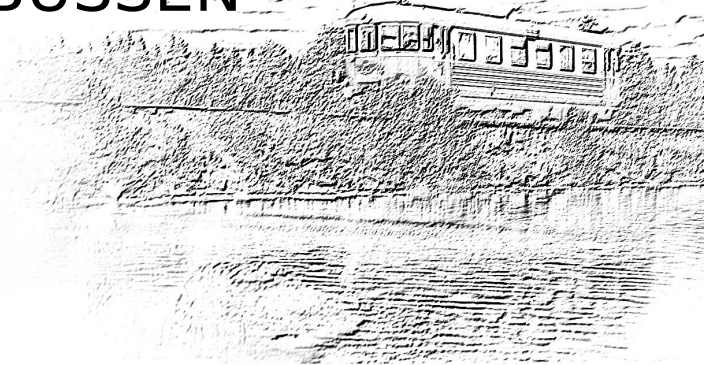

SISTA RÄLSBUSSEN

Det var mycket skog. Det var mycket myr. En del bäckar och älvar. Och skog igen. Och mycket glest utspridda, små byar eller samhällen med små stationshus. Och en del större stationshus, liksom överdimensionerade eftersom det ju numera inte åkte så många i rälsbussen. Och inte bodde så många människor i obygden. Det gick bara ett tåg Dagl, som det stod i kommunikationen, den med alla tåg-, buss, flyg- och båtförbindelser i Sverige.

Fredrik Lindberg gillade att åka tåg. Förr hade han haft SJ:s årskort och då åkt mycket tåg. Över hela landet. Inlandsbanan var en favorit. Han hade åkt den ett par gånger, så långt det nu gick att åka, från Mora till Gällivare.

Nu hade han åkt från Gällivare klockan 13.05 och snart skulle de komma fram till Storuman 17.40. Det var en timme kvar ungefär. I rälsbussen fanns bara ett par passagerare. En och annan hade klivit på och några få hade klivit på. Men det var rätt glest med folk i vagnen. Det här var en linje i förfall. Men vackert, tyckte Fredrik. Tåget bestod av bara en vagn. En riktig buss, fast på räls. Förmodligen hade tågen förr förutom att vara flera om dagen också haft flera vagnar kopplade. Men bilen hade i princip dödat Inlandsbanan. Det var nog bara en tidsfråga innan den skulle läggas ner.

Fredrik gick och satte sig hos föraren. Ja, på gamla Y7 kunde man sitta framme vid föraren. I ena änden av vagnen fanns dieselmotorn, i andra fanns tre säten. Så kunde man sitta längst fram och se spåret framför tåget och naturen svyscha, eller rättare sagt glida sakta förbi. Det gillade Fredrik.

”Schka du åt Storuman?” frågade föraren.

”Jo”, sa Fredrik.

”Jo, vi kom nog fram på tid idag.”

Föraren styrde, växlade någon gång, men satt mest tyst och bara helt enkelt körde rälsbussen.

”Hä ä en lite märklig dag idag.”

”Jaså?”

”Jo, hä ä min sista dag som förare. Pension.”

”Ojdå. Hur länge har du kört tåg?” frågade Fredrik.

”Hä blir 35 år, som i år då.”

”Ojdå. Ser man på. Ja, då är du ju värd pension.”

”Jo, hä kan man tyck. Först gick jag på ånglok, som eldare, sedan som förare. Men de sista åren på motorvagn. Jag gillar det bäst. Lättare än ånglok. Fast kanske inte samma karaktär.”

”Blir det firande?”

”Jo, hä blir ä. Men man vet int riktig vad. När Sven-Eric avgick för ett år sedan hade jag och kompisarna lagt ut schällare på spåret vid infarten till Storuman.”

”Ojdå.”

”Jo, hähä. Så hä börja schälla på sista tampen på resan och jobblivet. Men hä va kul.”

”Ja, det låter kul. Blev inte passagerarna rädda?”

”Njae. Dem va int mång. Och hä schällde väl inte så farligt. Det var ju inte någon bomb eller så.”

”Nej, hehe.”

”Hähä.”

Solen hade hunnit rätt långt ner i väster när rälsbussen närmade sig Storuman. Jaha. Här skulle han sova över för att åka vidare i morgon. Det gick inget tåg söderut förrän i morgon bitti.

Rälsbussen gled sakta och vaggande in på spårområdet vid Storumans station. Fredrik hörde några smällar, fyrverkerismällare. Jaha, tänkte han, nu börjar firandet. Det var ett par rätt rejäla smällar. Föraren hade sagt att hä int va så farligt. Men det här lät rätt mycket. Plötsligt ett oljud han aldrig hade hört förut. Golvet reste och kastade Fredrik ur sätet upp i luften. En våldsam knall, ett dån, en explosion, slet sönder rälsbussen. Föraren gick som i tusen bitar. Glasrutorna exploderade i miljontals små vassa bitar. Glasbitarna och bräder från

väggarna trängde genom Fredriks kropp och slet sönder den. Eldsflam-
mor svepte in och tog tag i hans kropp, hans inälvor sprutade ut på det
som en gång var golvet på rälsbussen, men som nu inte var något golv
längre, eller en rälsbuss. Fredriks kropp förbrändes och försvann.

Rälsbussen försvann.

Ett stort hål återstod, ett rykande hål på spårområdet vid Storumans
station. Ingen rälsbuss. Inga passagerare. Ingen förare. Ingenting. Bara
ett stort hål. På Storumans station.